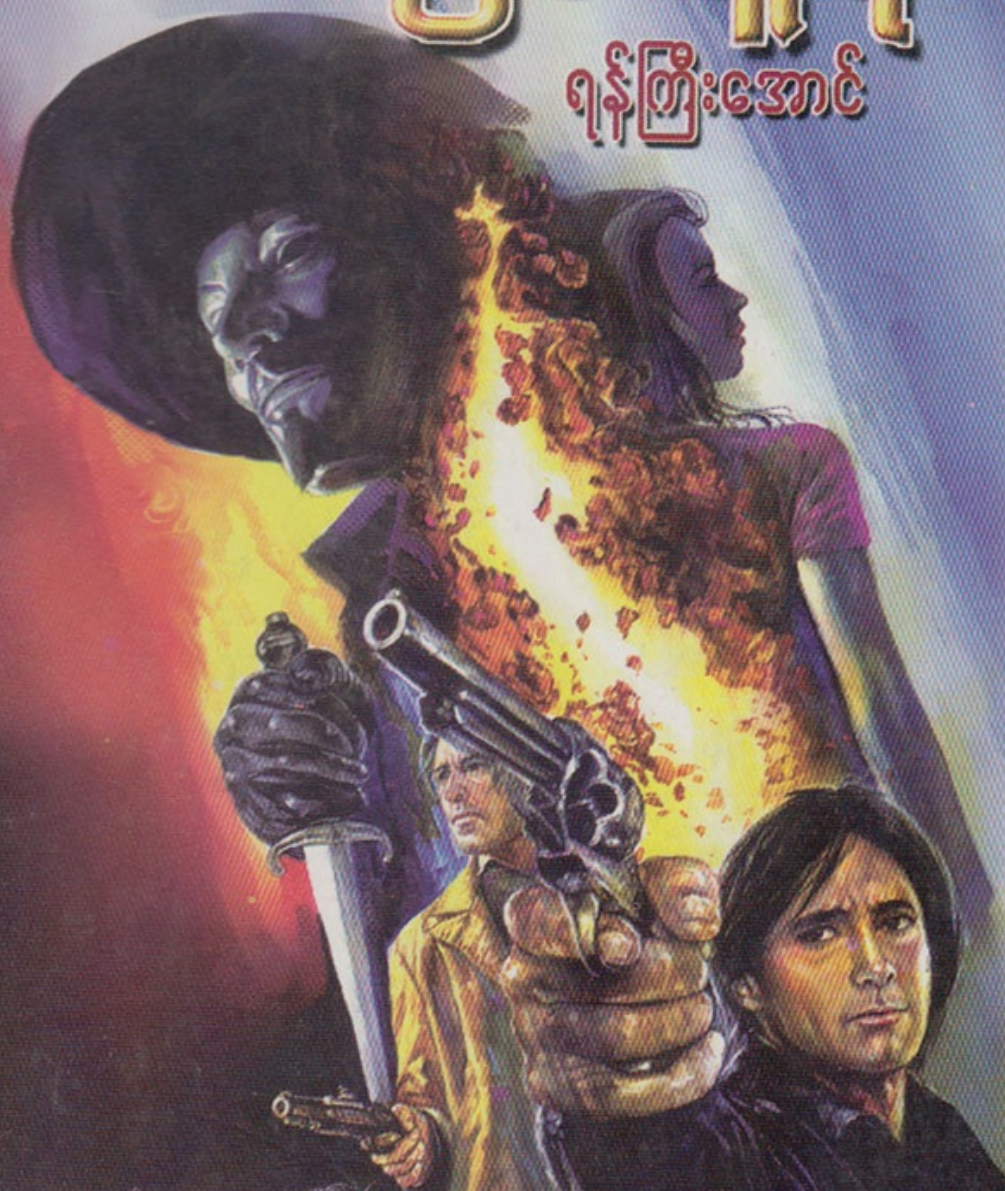

မင်းမြတ်သူရ

ရန်ကြီးအောင်

အခန်း(၁)

တစ်နေ့သ၌ ရွာကြီးတစ်ရွာရှိ ရွာထိပ်ရေတွင်းကြီးအနီးတွင်ရွာသူ
မိန်းကလေးတစ်စုသည် ရေခပ်ဆင်းရင်း စကားဖောင်ဖွဲ့၍ နေလေ၏။

ရွာသူမိန်းကလေးများအနက် လှနုဆိုသော မိန်းကလေးသည်
ရယ်စရာမောစရာများကို ရှာကြံ ပြီးပြောဆိုတတ်၏။

လှနုက သူမ၏ သူငယ်ချင်း လုံမပျိုများကိုကြည့်၍
တခစ်ခစ်ရယ်မောကာ

‘ဟဲ့....ယောက်မတွေ၊ ငါပြောမဲ့စကားကို နားထောင်ပြီးရင်
ငါ့ကိုမနာလိုမရှိကြနဲ့နော်၊ ဟင်း ဟင်း...ဒီလထဲမှာ ငါ့အဘဆီကို ကိုရင်သာအေးနဲ့
ကိုရင်ပေါက်စတို့ရောက်လာပြီး တောင်းရမ်းကြ တယ်’

ဟုပြောလိုက်ရာ ရွာသူအပျိုချောလေးတစ်ဦးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

‘ကိုရင်သာအေးနဲ့ ကိုရင်ပေါက်စက နင့်အဘဆီမှာ
လာပြီးတောင်းရမ်းကြတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ထမင်းကျန်
ဟင်းကျန်တွေတောင်းတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပုဆိုးစုတ် အကျ.စုတ်တွေ
တောင်းတာလား၊ ဒီလူကြီးတွေ အရင်ကမျိုးရိုးမရှိဘဲ
ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတောင်းရမ်းစားသောက်တဲ့လူတွေ ဖြစ်သွားကြတာ လဲ’

ဟုပြောလေရာ လှနုဆိုသောမိန်းကလေးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

‘ဟေ့ကောင်မတွေ....ငါအကောင်းပြောနေတာနော်၊ ဝင်မနောက်ကြနဲ့၊
ကိုရင်သာအေးနဲ့ ကိုရင် ပေါက်စ ငါ့အဘဆီမှာလာပြီးတောင်းရမ်းတယ်ဆိုတာ

ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်နဲ့ ပုဆိုးစုတ်၊ အကျ...စုတ် တွေ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊
ရွာသူကွမ်းတောင်ကိုင်ဖြစ်တဲ့ငါ့ကို....ငါ့ကို’

ဟုပြောလေရာ မိန်းမပျိုများအားလုံး ဆူညံစွာအော်ဟစ်၍
ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။

ရွာသူမိန်းမပျိုတစ်ဦးက

‘ကောင်မ၊ နင်တကယ်ပြောတာလား၊ နင့်စကားသာမှန်မယ်ဆိုရင်တော့
နင်အတော်စန်းပွင့်နေ ပြီပဲ’

ဟုပြောလေရာ လှနုဆိုသော မိန်းကလေးက တစ်ခစ်ခစ်ရယ်မော၍

‘စန်းပွင့်တာကတော့ တကယ်ပါပဲဟယ်၊ ဒါပေမဲ့
ငါ့ကိုလာပြီးတောင်းရမ်းတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ဦးလေ၊ ကိုရင်သာအေးက
ရုပ်ချော အပြောကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက်ပြီး
ကလေးကဝနေတာများတယ်၊ ကိုရင်ပေါက်စကြီးကတော့ ရုပ်မချောဘူး၊
အပြောလည်း မချိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လယ်ပိုင်ယာပိုင်နဲ့ဟဲ့’

ဟုပြောလေရာ ကျန်သောရွာသူ မိန်းမပျိုများက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြကုန်၏။

ရွာသူမိန်းကလေးတစ်ဦးက

‘ဟဲ့....ဒါဆိုရင် နင်ကိုရင်သာအေးနဲ့ ကိုရင်ပေါက်စ
ဘယ်သူ့ကိုရွေးမှာလဲ’

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ရွာသူအပျိုချောလှနုက မျက်လုံးကလေးထောင့်ကပ်၍
စဉ်းစားလိုက်ပြီး

‘ငါလည်း စဉ်းစားရကျပ်ပြီး ဘယ်လိုမှ မကြံတတ်တော့ဘူး၊

ဒါကြောင့်နင်တို့ကို အကြံဉာဏ် တောင်းတာပေါ့ ယောက်မတို့ရဲ့’

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရွာသူမိန်းကလေးများသည်

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝိုင်းဝန်းအကြံပြုကြလေ၏။

ထိုမိန်းကလေးများထဲတွင် အကျီစားသန်သော မလှတင်ဆိုသည့် လုံမပျိုက ဝင်ရောက်၍

‘ဟဲ့...ဒါဆိုရင် နင့်ကိုငါအကြံကောင်းတစ်ခုပေးမယ်၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း နင့်အဘကို ပြန်ပြော လိုက်’

ဟုပြောလေရာ လှနုဆိုသော မိန်းကလေးက အလွန်စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

‘ပြောပါဦးလှတင်ရယ်၊ အိမ်ထောင်မှု၊ ဘုရားတည်၊

ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုး၊ ဤသုံးမျိုးမပိုင်ရင် နောင်ပြင်ရန်ခက်မည့်အမျိုးတဲ့၊ ဒါကြောင့် အာဝါဟ ဝိဝါဟလုပ်မဲ့အရေးကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘော မထားရဲဘူး’

ဟုပြောလေရာ မလှတင်ဆိုသော မိန်းကလေးက လက်မကိုထောင်၍

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ လှနုရယ်၊ ဘူးကောင်းတော့ စင်ခံ၊ လင်ကောင်းတော့

စံတဲ့၊ ရေမြင့်မှ ကြာ တင့်မယ်ဆိုတဲ့စကားလည်းရှိတယ်မဟုတ်လား၊

အသွင်မတူဘဲနဲ့လည်း အိမ်သူမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အစ ကောင်းမှလည်း

အနှောင်းသေချာလိမ့်မယ်’

ဟုလေကြောရှည်နေရာ ကျန်သောမိန်းမပျိုများက စိတ်မရှည်စွာဖြင့်

ဆူညံစွာအော်ဟစ်ပြောဆို ကြလေ၏။

ထိုအခါ မလှတင်ဆိုသော မိန်းကလေးက တခစ်ခစ်ရယ်မော၍

‘ဟဲ့...နင်တို့ဘာလို့ ကြားကနေဝင်ပြီး ဆန္ဒစောနေတာလဲဟဲ့၊

လှနုကိစ္စက အရေးကြီးတယ်၊ လသာတုန်း ဗိုင်းငင်ရမှာဟဲ့၊ ဆရာမပြ

နည်းမကျဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိတယ်။ အလွယ်တကူ ငါ့စကား နွားရ
ပြောလို့တော့မဖြစ်ဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို အလွယ်တကူ သဘောမထားရဘူး။
ဆိုခဲ့စေ မြ စေတဲ့၊ ဈေးသုံးလည်းမလွယ်နဲ့၊ ရှေးထုံးလည်း မပယ်နဲ့တဲ့’

ဟုပြောဆိုလေရာ သူမ၏ စကားကို နားထောင်နေသော ကာယကံရှင်
မလှနုဆိုသော မိန်းကလေးပင် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ

‘ဟဲ့လှတင်၊ ညည်းငါ့ကိုအကြံပေးမှာလား၊ လေကြောရှည်ပြီး
ဆရာလုပ်နေမှာလား၊ ဆရာများ သားသေဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိတယ်နော်၊
ဝါးလုံးခေါင်းထဲမှာ လသာပြီး၊ ဝမရှိဘဲ ဝိမလုပ်နဲ့’

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျန်သောရွာသူ အပျိုချောလေးများသည်
သဘောကျဟန်ဖြင့် လက်ခုပ် လက်ဝါးတီး၍ ဩဘာပေးလိုက်ကြလေ၏ ။

လှတင်ဆိုသော မိန်းကလေးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး

‘ဟဲ့....သမီးတစ်ကောင်၊ နွားတစ်ထောင်တဲ့၊ အစကောင်းမှ
အနှောင်းသေချာမယ်၊ ခလုတ်ထိမှ အမိတလို့မရဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို
လွယ်လွယ်သဘောထားလို့ မရဘူး၊ လွယ်လွယ်သဘော ထားရင်တော့
ချောင်းကိုပစ်လို့ မြစ်ကိုရှာ၊ ရေသာများ ငါးမတွေ့ဆိုတဲ့စကားပဲဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီ
တော့ညည်းအတွက် ငါအကောင်းဆုံးအကြံပေးမယ်၊ ရေစီးတစ်ခါ၊
ရေသာတစ်လှည့်ဆိုတဲ့စကားလည်း ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊
ညည်းအာနွဲ့တွေရင်ပြောလိုက်၊ ကျွန်မစားရေးသောက်ရေး ချောင်လည်တဲ့
ကိုရင်ပေါက်စကြီးရဲ့အိမ်မှာ ထမင်းစားပြီးတော့ ရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက်လည်နေတဲ့
ကိုရင်သာအေးရဲ့ အိမ်မှာ ညအိပ်လို့မရဘူးလားလို့မေးလိုက်’

ဟုပြောလိုက်ရာ ရွာသူမိန်းကလေးများသည် သဘောကျဟန်ဖြင့်
တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်မောကြလေတော့၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရွာသူမိန်းကလေးများသည်

ဖုံတထောင်းထောင်းထအောင် မောင်းနှင်လာ သော နွားလှည်းတစ်စီးကိုကြည့်၍

‘ဟင်...ဟိုမှာ ရန်ကြီးအောင်လာပြီ၊ ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးတော့မယ်၊
ရွာကိုအမြန်ဆုံးပြန်ကြရအောင်’

ဟုပြောဆိုလိုက်လေရာ ကျန်သောမိန်းကလေးများသည်လည်း
နွားလှည်းကိုကြည့်၍ အထိတ် တလန့်ဖြစ်သွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်ဆိုသူ၏ နွားလှည်းသည် ရွာသူမိန်းကလေးများနှင့်
တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာ၏။

နွားလှည်းပေါ်တွင် ရန်ကြီးအောင်သည် ချိတ်လုံချည်နှင့်ရင်ဖုံးအကျ...ကို
ဝတ်ဆင်ထားပြီး စီးက ရက်တစ်လိပ်ကို ခဲ၍ ဟန်ပါပါလိုက်ပါလာ၏။

ထိုသူ၏ တပည့်တပန်းဖြစ်ဟန်တူသူများက ထိုသူအား
ပုသိမ်ထီးတစ်လက်ကိုမိုး၍ လိုက်ပါ လာလေ၏။

ရွာသူမိန်းကလေးတစ်ဦးက ၎င်းတို့လိုက်ပါလာသော
နွားလှည်းကိုကြည့်၍ မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး

‘ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ရန်ကြီးအောင် ဘယ်လောက်အမြင်ကတ်ဖို့ကောင်းလဲ၊
လှည်းပေါ်မှာ ကော် ဇောခင်းပြီး ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ လိုက်လာတယ်၊
သူတပည့်တွေကလည်း ရန်ကြီးအောင်ကို ဘုရင် များအောက်မေ့နေလားမသိဘူး၊
ဖားလိုက်တာ အရှက်ကိုမရှိဘူး’

ဟုဝေဖန်ကဲ့ရဲ့လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရွာသူမိန်းကလေးတစ်ဦးက
နှာခေါင်းရှုံ့၍

‘ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ်၊ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ရဲ့ လှည်းမှာတောင်
နွားဖြူမရှိဘူး၊ ရန်ကြီးအောင်စီး တဲ့လှည်းမှာ နွားဖြူနှစ်ကောင်ဆွဲပြီး ခြုံသံတွေ
တလွင်လွင်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာများမှတ်နေလဲမသိဘူး’

ဟု ကဲ့ရဲ့လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရန်ကြီးအောင်ဆိုသူ လိုက်ပါလာသောနွားလှည်းသည် ရွာသူမိန်းကလေးများ ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်တစ်ဦးသည် ဆရာဖြစ်သူကို ယပ်တောင်ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပေးနေ လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က ရွာသူမိန်းကလေးများကို မခန့်လေးစားအမှုအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ယပ် ခတ်နေသော တပည့်ကိုလက်ကာပြု၍

‘ဟား ဟား ဟား.... ဘယ်သူများလည်း မှတ်တယ်၊ ငါတို့ရွာသူ အချောအလှတွေပါလား၊ ကွမ်း တောင်ကိုင် လှနုလည်းပါသကိုး၊ ဟဲ ဟဲ...ဒီနေ့တော့ ဘုရားလည်းဖူး၊ လိပ်ဥလည်းတူးရမယ်’

ဟုဆိုကာ လှည်းပေါ်မှ လက်ထောက်၍ မြေပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်လေ၏

။

ရန်ကြီးအောင်၏ အပြုအမူကြောင့် ရွာသူမိန်းကလေးများသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြလေ ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် လှနုဆိုသော ကွမ်းတောင်ကိုင်မိန်းကလေးအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး

‘ကွမ်းတောင်ကိုင်လုပ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်တိုင်ရေခပ်ဆင်းလာတာလဲ လှနုရဲ့၊ လှနုရဲ့လက် ဖဝါးနုနုလေးတွေ သွေးချည်ဥသွားမှာပေါ့၊ တလောက ရွာထဲမှာ သတင်းတစ်ပုဒ်ကြားနေရတယ်၊ သာအေးနဲ့ပေါက်စက လှနုကို တောင်းရမ်းဖို့ကြိုးစားနေတယ်ဆို၊ ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော် မနေတတ်တဲ့ကောင်တွေ၊ မမိတဲ့ပန်းကို တုံးခုပြီးမလှမ်းဖို့ ကျုပ်တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ပေးလိုက်မယ်’

ဟုပြောလေရာ လှနုဆိုသော ကွမ်းတောင်ကိုင်မိန်းကလေးက
ရန်ကြီးအောင်ကို မကျေမချမ်း ဟန်ဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ဒီမှာရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းမလုပ်နဲ့၊ ရှင်လည်း
ဒီပုပ်ထဲကဒီပဲပဲ၊ သူများမနာ လိုကိုယ်အကျိုးမရှိဆိုတဲ့စကား
ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား’

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် လှနု၏ စကားကြောင့် တ ဟား
ဟား ရယ်မော၍

‘ဟား ဟား ဟား လှနုဆိုတဲ့ တော်ဝင်သဇင်ပန်းကို
ရန်ကြီးအောင်လိုလူပဲ ဆွတ်ခူးရမှာပေါ့၊ ဒီကောင်တွေဟာ ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး
ကြံစုပ်တဲ့ကောင်တွေ၊ ဖားတုလို့ ခရုခန့်ရင် အိုင်ပျက်ရုံပဲရှိတော့မှာ ပေါ့၊ ဒီမှာလှနု၊
မုန်းစကို တိုစေ၊ ချစ်စကို ရှည်စေဆိုတဲ့စကားကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကို
အမြန် ဆုံးမေတ္တာတုံ့ပြန်ဖို့ကြိုးစားပါ၊ ဘူးတောင်တော့ စင်ခံ၊
လင်ကောင်းတော့စံတဲ့၊ ကျုပ်လို လယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးသားနဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်
ရေမြင့်ကြာတင့်ဆိုသလို၊ လှနုရဲ့ ဘဝဟာ ရှင်ဘုရားနဲ့ညားတဲ့ မိဖုရားဖြစ်မယ်’

ဟု ပိုင်စိုးပိုင်နင်းအမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလေရာ
လှနုသည်ရန်ကြီးအောင်ကို မကြည်ဖြူဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

‘ဒီမှာကျွန်မမိဖုရားလည်းမဖြစ်ချင်ဘူး၊ ရှင့်ကိုလည်း မေတ္တာမမျှချင်ဘူး၊
ကျွန်မရဲ့မေတ္တာကို ရှင်တစ်သက်လုံး ရလိမ့်မယ်မထင်နဲ့’

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က တဟားဟားရယ်မော၍

‘ဟား ဟား ဟား လူနေချုံကြား စိတ်နေပီတိဖျားဆိုတာမင်းလို
မိန်းမမျိုးပဲ၊ မင်းတစ်နေ့ ငါ့ မိန်းမဖြစ်ကိုဖြစ်စေရမယ်’

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ လှနုဆိုသောမိန်းကလေးက

‘ဒီမှာ နင့်မယားတော့ အဖြစ်မခံဘူး၊ နင့်မယားဖြစ်မဲ့အစား ရွာထိပ်က အရူးဖိုးစည်ကိုပဲ လက် ထပ်ပြီးယူလိုက်မယ်’

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားပြီး

‘ကောင်မ...နင်လူပါးဝထားဦး၊

တစ်နေ့ငါ့အကြောင်းကောင်းကောင်းသိမယ်’

ဟုပြောကာ နွားလှည်းပေါ်သို့ ဒေါသတကြီးတက်၍ တပည့်များကို မောင်းနှင်ခိုင်းလိုက်လေ၏ ။

ရန်ကြီးအောင်သည် ရွာထိပ်ရှိ ၎င်း၏ မိသားစုပိုင် နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးသို့ရောက်သည် အထိ ဒေါသမပြေနိုင်သေးဘဲ တပည့်ဖြစ်သူ သန့်ဇင်ဘက်သို့လှည့်၍

‘ဒီကောင်မရဲ့စကားတွေက ငါ့ကိုစော်ကားလွန်းတယ်ကွာ၊ ငါ့လိုကောင်ကို လက်ထပ်ယူမဲ့ အစား ရွာထိပ်က အရူးဖိုးစည်ကိုပဲ လက်ထပ်ယူမယ်တဲ့၊ ငါ့လိုလယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးသားတစ်ယောက်ကို ငြင်းပယ်နိုင်အောင် ဒီကောင်မဘာဖြစ်လို့ ရူးသွပ်နေတာလဲ’

ဟုပြောလေရာ သန့်ဇင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

‘ကျုပ်အထင်တော့ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကောင်မကိုရွာထဲက သာအေးနဲ့ပေါက်စက အပြိုင်အဆိုင်တောင်းရမ်းခဲ့တယ်၊ ကောင်မက ဒါကိုပီတိဖြစ်ပြီး သွေးနားထင်ရောက်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်’

ဟုပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က လက်သီးဆုပ်၍

‘ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကောင်မဒါကြောင့် လူပါးဝနေတာကိုး၊ သာအေးနဲ့

ပေါက်စဟာ ငါလျှောက်မဲ့ လမ်းမှာ ခလုတ်ကန်သင်းတွေပဲ၊ ငါကြံရွယ်တဲ့
စံပယ်ကုံးကို ဒီကောင်တွေက ဘာကြောင့်ကြံရတာ လဲ၊ မမီတဲ့ပန်းကို
တုံးခုပြီးလှမ်းချင်တဲ့သဘောလား၊ ငါ့ကိုစိန်ခေါ်ချင်တဲ့သဘောလား၊’

ဟုပြောလိုကရာ သန့်ဇင်က လက်သီးဆုပ်၍

‘ဆရာ့ကို စိန်ခေါ်သည်ဖြစ်စေ၊ မခေါ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဒီရွာမှာရှိတဲ့
အချောအလှမှန်ရင် ဆရာ့ အတွက် ထားရမှာပေါ့၊ သူတို့တူသလား၊ တန်သလား၊
ဒီကောင်တွေ စဉ်းစားကြည့်ဖို့သင့်ပါတယ်’

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

‘ဟုတ်တယ်၊ သာအေးနဲ့ပေါက်စ ငါ့အပေါ် ပမာမခန့်လုပ်တာပဲ၊
ဒီကောင်တွေဟာ ပန်းထိမ် မတတ်ခင် ရွှေခိုးသင်တဲ့ကောင်တွေပဲ’

ဟုပြောလေရာ သန့်ဇင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

‘ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ၊ ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ’ဟုပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က တပည့်ဖြစ်သူ၏

ကျောကုန်းကိုလက်ဖြင့်ပုတ်၍

‘မင်းမဆိုးဘူး၊ ငါဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ သိတယ်၊

ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို မှတ်လောက်သား လောက်အောင် ပညာပေးလိုက်ကွာ၊
ဒါမှနဂါးတို့မျက်စောင်း အကြောင်းသုံးပါးမရွေးဘူးဆိုတာ လှနုဆို တဲ့ကောင်မ
သိလိမ့်မယ်’

ဟုပြောလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးသို့ ရန်ကြီးအောင်၏ မိခင်

ဒေါ်ရွှေဥကြီးရောက်ရှိလာပြီး

‘ငါ့သား တစ်နေကုန် ပျောက်နေတယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း ရွာစဉ်လှည့်ပြီး

ဖဲရိုက်နေတာလား သား ရဲ့၊ အရက်သောက်၊ ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်တဲ့အလုပ်တွေကို သိပ်မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါ့သားရယ်၊ ငါ့သားရဲ့ သတင်းတွေကို ရွာထဲမှာကြားလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှအကောင်းမကြားရဘူး၊ ငါ့သားကြောင့် ဆရာ တော်ကြီးရှေ့မှာ အမေတို့မျက်နှာပျက်ရပေါင်းများလို့ ရွာဦးကျောင်းကိုတောင် မသွားဝံ့တော့ဘူး၊’

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မိဘများငယ်စဉ်က အလိုလိုက်ထားသဖြင့် ဆိုးချင်တိုင်းဆိုး၊ မိုက်ချင်တိုင်း မိုက်နေသူဖြစ်၏။

သူသည် လယ်ပိုင်ရှင်မိသားစု၏ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သဖြင့် မိဘများက ဖူးဖူးမှုတ်၍ ထားလေ၏။ ရန်ကြီးအောင်သည် မိဘများယုံကြည်လောက်အောင် ပြောဆိုတတ်သူဖြစ်သဖြင့် မိခင် ကြီးကို ပြန်၍ ဖက်လိုက်ပြီး

‘အမေရယ်၊ လူတွေဟာ သားအကြောင်းဆိုရင် အမြဲတမ်းချွဲကားပြီးပြောတတ်တယ်၊ သား ထက်ပိုပြီးဆိုးတဲ့မိုက်တဲ့သူတွေရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့သူတို့ဟာ သားလောက်နာမည်မပျက်ဘူး၊ ဒါဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ လူတွေကသားတို့ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မနာလိုဖြစ်နေကြတာကိုး၊ သားတို့ မိသားစုချမ်းသာကြွယ်ဝတာကို မုဒိတာမပွားနိုင်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့်လယ်ပိုင်ရှင်သား ရန်ကြီးအောင်တစ် ယောက် အရက်သောက်၊ ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်နေတယ်ဆိုပြီး နာမည်သတင်းအမျိုးမျိုးဖြန့်နေတာပေါ့၊’

ဟုပြောလေရာ မိခင်ဖြစ်သူက သားဖြစ်သူ၏ စကားကို ယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

‘ဟုတ်တယ် ငါ့သား၊ လူတွေက သားကိုမနာလိုမရှုစိတ်နဲ့မဲပြီးပြောနေတာ၊ ငါ့သားက သူတို့ထင် သလောက်မဆိုးဘူးဆိုတာ အမေသိတယ်၊ ဒါကိုသက်သေပြလိုက်ပါလား သားရယ်၊’

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က မသိမသာသက်ပြင်းချ၍

‘တစ်ခါတုန်းက ရွာထိပ်ကသချင်းမှာပညာရှိကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံတွေ့ဖူးတယ်။ ပညာရှိကြီးက သားကိုပြောတယ်။ အမြင့်မှာနေတဲ့လူတွေဟာ ပိုပြီးတော့ အတိုက်အခိုက်ခံရတယ်တဲ့။ သားတို့က ဒီနယ်တစ်ကြောမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝဆုံးဆိုတော့၊ မနာလိုတဲ့လူတွေပိုများတာပေါ့ အမေရယ်၊ ကဲ...ဒါ တွေထားပါတော့၊ အမေဒီနေ့သားအတွက် ဘာတွေချက်ပြုတ်ထားသလဲ’

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူက

‘အမယ်လေး...ဒါကိုပဲပြောမလို့ သားကိုစောင့်နေတာပေါ့ကွယ်၊ သားကြိုက်တဲ့ ငါးရုံအူကိုဆီ ပြန်ချက်ထားတယ်၊
ငုံးအကောင်ကြီးကြီးတွေရလို့ကြော်ထားတယ်၊ စာရင်းငှားတင်လှတို့ မြို့ပေါ်ကို သွားတဲ့အတွက် ဘဲကင်တစ်ကောင်လည်း မှာလိုက်သေးတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ လယ်ငါးခုကြီးတွေကို ငရုပ်သီးနဲ့ကြွပ်ကြွပ်ကြော်ထားသေးတယ်၊
မန်းကျည်းရွက်ချည်ရည်ဟင်းလည်း ပါတယ်လေ ငါ့သားရဲ့’

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က

‘အမေပြောတာနဲ့ သားတော့ဗိုက်ဆာလာပြီ၊ ရေချိုးပြီးရင် ထမင်းစားတော့မယ်’

ဟုပြောလေရာ သားဖြစ်သူကို အလွန်ချစ်သော မိခင်ကြီးသည် ကျေနပ်သွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မိခင်ကြီးထွက်ခွာသွားသောအခါ သူ၏ အိပ်ခန်းရှိရာသို့သွား၍ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ငှက်ကြီးတောင်စားကို

ဓားအိမ်မှဆွဲထုတ်၍ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ ။

သူ၏ နားထဲတွင် ရွာသူအပျိုချောလှနု၏ စကားများ
မထွက်နိုင်အောင်ရှိ၏ ။

‘နင့်လိုကောင်ကို ယူမဲ့အစားရွာထိပ်က အရူးဖိုးစည်ကိုပဲ
လက်ထပ်ယူလိုက်မယ်’

‘လှနု....မင်းငါ့ကို အတော်စော်ကားလိုက်တာပဲ၊
မင်းဒီလိုစော်ကားမော်ကားပြုလောက်အောင် မာန်တက်နေတာ
သာအေးနဲ့ပေါက်စဆိုတဲ့ ကောင်တွေကြောင့်ပဲ၊ မင်းတို့အားလုံး ရန်ကြီးအောင် ဘာ
ကောင်လဲဆိုတာ မကြာခင်သိစေရမယ်’

ဟုပြောကာ ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို ဓားအိမ်အတွင်းသို့
ပြန်ထည့်လိုက်လေ၏ ။

*

အခန်း(၂)

နောက်တစ်နံနက်တွင် သာအေးတို့လူစုသည်
ထုံးစံအတိုင်းထန်းတောသို့ ရောက်ရှိနေကြ၏။

သာအေးသည် အလုပ်အကိုင်မည်မည်ရရမရှိဘဲ
ရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက်၍ ပလွေတစ်လက် ဖြင့် သီချင်းဆိုခြင်း၊
ဟိုနေရာစပ်စပ်ဒီနေရာစပ်စပ်ပါခြင်းတို့ဖြင့် အချိန်ဖြုန်းနေသူဖြစ်၏။

သာအေး၏ အပေါင်းအသင်းသုံးယောက်အနက် ဖိုးတာဆိုသူက
ရိုးသား၏။

‘မင်းနဲ့အတူ ပေါက်စကလည်း ကွမ်းတောင်ကိုင်လှန့်ကို
တစ်ပြိုင်တည်းတောင်းထားတယ်ဆို၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ထဲက
ဘယ်သူ့ကိုကွမ်းတောင်ကိုင် လှန့်ကရွေးမှာလဲ’

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သာအေးက

‘ဒီမှာဖိုးတာ၊ ငါနဲ့ပေါက်စဟာ ရုပ်ချင်းဆီနဲ့ရေလိုကွာတယ်၊ ငါ့မျက်နှာကို
ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် မင်းသားမောင်ဘချစ်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ကွ’

ဟုပြောလေရာ ဖိုးတာဆိုသူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

‘အေး.....ဘချစ်နဲ့တူလား မတူလားတော့မသိဘူး၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ
ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ နှစ်ထပ် နေဖြစ်တယ်’

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထန်းတော၏ ပိုင်ရှင်အဘမြသည်
တစ်နေရာသို့ကြည့်၍ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ထန်းရေအိုးလွှတ်ကျသွားလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထန်းတောထဲသို့ ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်
သန့်ဇင်နှင့်အပေါင်းအပါ များ ရောက်ရှိလာသောကြောင့်ပင်။

အဘမြသည် အတွေ့အကြုံရှိသော ထန်းတောပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်၏။

သူ၏ အတွေ့အကြုံအရ မကြာမီထန်းတောအတွင်း၌
ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်တော့မည်ကို ကြိုတင် ၍ ရိပ်စားမိလိုက်၏။

အဘမြသည် သာအေးတို့အနီးသို့လျှောက်သွားပြီး

‘ဒီမှာသာအေး၊ မင်းတို့ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်’

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

သာအေးသည် ဝါးကျည်ထောက်ထဲမှ ထန်းရည်များကို
မော့သောက်လိုက်၏။

ပြီးနောက် သက်ပြင်းချကာ

‘အချိန်မရှိတော့ဘူး အဘမြရဲ့၊

လာမဲ့ဘေးပြေးတွေ့လိုက်တာပဲကောင်းမယ်’

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သန့်ဇင်တို့လူစုသည်

သာအေးအနီးသို့ရောက်ရှိလာလေ၏။

သာအေးက ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့်

‘ကိုသန့်ဇင်ကြီး၊ စောစောစီးစီး ထန်းတောကို ရောက်လာပါလားဗျ၊

ထန်းရည်ခါးနဲ့ ကြက်သား ကြော်လေး မြည်းစမ်းပါဦး’

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေ၏။ သို့သော်သန့်ဇင်က

မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်

‘ငါဒီကိုလာတာ ထန်းရည်သောက်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး၊

မင်းနဲ့စာရင်းရှင်းစရာရှိလို့’

ဟုပြောလိုက်လေရာ သာအေး၏ အပေါင်းအဖော်

ထန်းရည်သမားနှစ်ဦးသည် အထိတ်ထိတ်အ လန့်လန့်ဖြင့် ထန်းရည်ဝိုင်းမှ

ထပြေးလေ၏။

ထန်းတော၏ အလယ်တွင် သာအေးတစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏

။

ထန်းတောပိုင်ရှင်အဘမြသည် အန္တရာယ်ကင်းပရိတ်တရားတော်

စာအုပ်ကလေးကိုဖွင့်၍ ရွတ် ဖတ်နေလေ၏။

သာအေးသည် သန့်ဇင်တို့လူစု၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ၎င်းတို့၏

လာရင်းရည်ရွယ်ချက်ကို သဘောပေါက်သွားပြီး ခါးကြားမှ ပုလွေကိုထုတ်၍

လွမ်းမောဖွယ်တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို မှုတ်၍ နေလေ တော့၏။

သန့်ဇင်သည် သာအေး၏ အနီးသို့ ကပ်သွားပြီး ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့

ပြင်းထန်သောလက်သီးတစ် ချက်ပစ်သွင်းလိုက်၏။

သာအေးသည် အွတ်ခနဲအော်၍ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

သာအေး၏ ပုလွေလေးသည်လည်း သခင်နည်းတူ မြေပေါ်၌

ကျိုးပဲ့ကြွေမွသွားလေတော့၏။

ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်များသည် သာအေးအား ဘောလုံးတစ်လုံးနှယ်

မြေပေါ်တွင် ဝိုင်းဝန်း ကန်ကြောက်ကြလေ၏။

အခန်း(၃)

ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ ကုန်စုံဆိုင်ရှင်ပေါက်စသည်
တစ်နေကုန်ရောင်းချ၍ ရရှိသော ငွေများကို ရေတွက်နေလေ၏။

ထိုသို့ရေတွက်ရင်း သံသေတ္တာ၏ အောက်ဆုံးတွင်
အနီရောင်စက္ကလေးတစ်ရွက်ကို မြင်ရ သဖြင့်မျက်လုံးပြူးသွား၏။

စာရွက်လေးကိုယူ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ

‘ကွမ်းတောင်ကိုင်နဲ့ကိစ္စကို ရပ်တန်းကရပ်ပါ။ မမိတဲ့ပန်းကို
တုံးခုပြီးလှမ်းမယ်ဆိုရင်တော့ နောင်တရစရာတွေ အများကြီးရှိလာမှာပဲ’

ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။

ကုန်စုံဆိုင်ရှင်ပေါက်စသည် စာကိုဖတ်ရှုပြီးနောက်နားမလည်ဟန်ဖြင့်

‘ကွမ်းတောင်ကိုင်နဲ့ကိစ္စကို ရပ်တန်းကရပ်ရမယ်တဲ့၊ ဘာလို့ရပ်ရမှာလဲ၊
ရပ်မဲ့ရပ်ရင် ကွမ်းတောင်ကိုင်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတဲ့နေ့မှပဲရပ်မယ်’

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ ကုန်စုံဆိုင်အနီးသို့ ရန်ကြီးအောင်၏
တပည့်များရောက်ရှိလာပြီး ဆိုင်ကိုဓာတ်ဆီလောင်း၍ မီးရှို့လိုက်လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ပေါက်စသည်မီးလောင်ပြင်၌
ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာငိုယိုရင်း

‘အမလေးကြောက်ပါပြီ၊ နောက်ဆိုရင် ကွမ်းတောင်ကိုင်ကို

မစဝံတော့ပါဘူး’

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုနေလေတော့၏။

ကွမ်းတောင်ကိုင့် လှနက်စွနှင့်ပတ်သက်၍
ပေါက်စနှင့်သာအေးတို့နှစ်ယောက် အထိနာသွားပုံ ကိုတစ်ရွာလုံး ရိပ်စားမိသွား၏။

ထိုသို့အထိနာသွားခြင်း၏ အဓိကလက်သည်တရားခံမှာ
တစ်ရွာလုံးကလေးပါမကျန် သိကြ၏။

သို့သော် ရန်ကြီးအောင်နှင့်ဖက်ပြိုင်၍ မည်သူမှ
မမိုက်ဝံ့သဖြင့်မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်ကြ ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏ ထူးခြားချက်မှာ ထိုနေ့မှစ၍ ကွမ်းတောင်ကိုင့်လှနအား
ဖုတ်လေသည့်ငါးပိရှိ သည်ဟု မအောက်မေ့ဘဲ လှည့်၍ ပင်မကြည့်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ကွမ်းတောင်ကိုင့်လှနတစ်ယောက်
တစ်သက်လုံးအပျိုကြီးဘဝနှင့် အရိုးထုပ်ရတော့ မည်ဟု တစ်ရွာလုံးက
ဟောကိန်းထုတ်လိုက်ကြ၏။

လှနသည်ရှက်လည်းရှက်၊ ဝမ်းလည်းနည်းသဖြင့်
ရေခပ်ဆင်းရန်ပင်အပြင်သို့ မထွက်ဝံ့တော့ ချေ။

တစ်နေ့သ၌ ရန်ကြီးအောင်သည် ဖဲကြွေးအဖြစ် နွားကြီးတစ်ကောင်ကို
သိမ်းလာပြီး ပေါ်စား ရန်အလို့ငှာ မြစ်ကမ်းနဘေးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အစားအသောက် ကျူးသူတစ်ဦးဖြစ်၏။
သူသည်မကြာခဏ နွား၊ ဝက်၊ ဆိတ်စသော တိရစ္ဆာန်များကို ကိုယ်တိုင်ပေါ်၍
စားသောက်တတ်သူဖြစ်၏။

ထိုတိရစ္ဆာန်များကို မပေါ်ဖြစ်သည့်အခါ တိရစ္ဆာန်ငယ်လေးများဖြစ်သော
ကြက်၊ ဘဲ စသော တိရစ္ဆာန်များကို လည်လှီး၍

ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်စားသောက်တတ်၏။

ယခုလည်း မြစ်ကမ်းနဘေးသို့ ရောက်သောအခါ ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်များသည် မီးဖိုသုက ဖို၊ နွားကြီးကို ချုပ်နှောင်သူက ချုပ်နှောင်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။

ခဏကြာလျှင် ရန်ကြီးအောင်သည် သူ၏ လက်ထဲရှိ ပုဆိန်ကိုမြှောက်၍ နွားကြီး၏ ခေါင်းအား တစ်ချက်တည်း ထုရိုက်လိုက်၏။

နွားကြီးသည် နာကျင်စွာအော်ဟစ်၍ ယိမ်းယိုင်သွား၏။ ရန်ကြီးအောင်သည် ဒုတိယအကြိမ် မြောက် နွားကြီး၏ ခေါင်းအားပုဆိန်ဖြင့် ထုထည့်လိုက်ရာ နွားကြီးသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ တော့၏။

ထိုအခါမှပင် ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်များသည် နွားကြီးကိုဝိုင်း၍ ဖျက်ကြ၏။ ရန်ကြီးအောင် သည် နွား၏ ဝမ်းတွင်းသားများကိုယူ၍ ရေပင်မဆေးတော့ဘဲ မီးဖိုပေါ်တွင် တစ်ပြိုင်တည်းချက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဟင်းချက်လည်း အလွန်ကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်၏။

ခဏကြာလျှင် ဟင်းအိုးကျက်ပြီး မွေးကြိုင်လာသဖြင့် ဖိုပေါ်မှချကာ အရက်ပုလင်းများကိုဖွင့်၍ အရက်ဖြင့်မြည်းကြ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် တိရစ္ဆာန်များကို ထိုသို့ကိုယ်တိုင်သတ်ဖြတ်၍ စားသောက်ရခြင်းကို အလွန်နှစ်သက်၏။

ရန်ကြီးအောင်တို့သည် အရက်များကို တစ်ဝတစ်ပြသောက်ရင်း နွား၏ ဝမ်းတွင်းသားများနှင့် မြည်းကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်တစ်ဦးသည် ချောင်းတစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြ လိုက်ပြီး

‘ဟိုမှာ ကြည့်ကြစမ်း၊ လူတစ်ယောက်မျောလာတယ်’

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ရီဝေဝေမျက်လုံးများဖြင့်
ချောင်းထဲသို့ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ချောင်းပဲကွာ၊ လူသေမျောရင် မျောမှာပေါ့၊ မင်းတို့နဲ့ဘာဆိုလဲ၊
အရက်သောက်ရတာ စည်း စိမ်ပျက်တယ်။ မင်းတို့ပါးစပ်တွေ ပိတ်ထားကြစမ်း’

ဟုပြောလိုက်ရာ ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်တစ်ဦးက

‘ဆရာ လူသေမဟုတ်ဘဲ လူရှင်ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်သည် တပည့်ဖြစ်သူကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ
အနီးရှိအရက်ပုလင်းဖြင့် ပိတ်ပေါက်၍

‘ဟေ့ကောင်...နားငြီးတယ်၊ မင်းဘာသာဆယ်ချင်ရင်ဆင်းဆယ်၊
ငါ့ကိုလာမပြောနဲ့’

ဟုဆိုကာ နွားအူကြီးတစ်ခွေကို ပါးစပ်ထဲသို့
ပလုတ်ပလောင်းထိုးထည့်ဝါးစားနေလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်တစ်ဦးသည် ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်၍
ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွား ပြီးချောင်းထဲတွင် မျောပါလာသူအား ကယ်တင်လေ၏။

ကမ်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ

‘ဒီလူဟာ လူသေမဟုတ်ဘူး၊ အသက်ရှိသေးတယ်၊
ရေမွန်းပြီးမျောနေတာဗျ။ ခေါင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာကြီးနဲ့’

ဟုဆိုကာရေထဲ၌ မျောပါလာသူအား သတိရအောင်
ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြလေ၏။

ပြုစုနေစဉ် အနီးသို့ရန်ကြီးအောင်ရောက်ရှိလာပြီး

‘ဟေ့ကောင်တွေ...အချိန်ကုန်ခံပြီး စဉ်းစားမနေနဲ့၊

ပါးစပ်ထဲအရက်လောင်းထည့်လိုက်’

ဟုဆိုကာ သူ၏ လက်ထဲရှိ အရက်ပုလင်းကို မြောနေသူ၏ နှုတ်ခမ်းဝတွင်တွေ့၍ အရက်များ လောင်းထည့်လိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါမေ့မြောနေသူမှာ ပြန်လည်သတိရလာပြီး

‘ကျုပ်ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲ’

ဟုပြောလိုက်ရာ ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်များသည် တဝါးဝါးတဟားဟား ရယ်မောကြလေ၏ ။

ရန်ကြီးအောင်တို့သည် ရေထဲမှမျောပါလာသူအား အရက်နှင့်အမဲဝမ်းတွင်းသားများကို တစ်ဝ ကြီးကျွေးမွေးလေ၏ ။ ထိုသူသည် သေလောက်ကျူးသူတစ်ဦးဖြစ်ပုံရ၏ ။

ရန်ကြီးအောင်တို့လူစုနှင့် တစ်ခဏချင်းမှာပင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးတစ်သားတည်းဖြစ်သွားလေ ၏ ။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုသူအားအရည်အချင်းရှိသူတစ်ဦးဟု ယူဆကာ သူ၏ နေအိမ်သို့ ဧည့် သည်အဖြစ် ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏ ။

ထိုသူအိမ်သို့ရောက်ရှိပြီး တစ်ပတ်ပြည့်သောအခါ ရန်ကြီးအောင်က

‘ခင်ဗျားဘယ်လိုလူလဲ၊ ကျုပ်ကို အမှန်အတိုင်းပြောပါ’

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ ဧည့်သည်က ရန်ကြီးအောင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍

‘ငါဟာ ဓားပြတစ်ယောက်ပဲ၊ နာမည်က ဝဏ္ဏလို့ခေါ်တယ်’

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

‘ခင်ဗျားလူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကျုပ်သိတယ်၊
သူခိုးမဟုတ်ရင် ဓားပြ ပဲလို့ ကျုပ်ထင်ထားခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း
မှန်နေပြီ’

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကိုဝဏ္ဏက ရန်ကြီးအောင်ကိုကြည့်၍

‘မင်းလည်း မိုက်သွေးပါတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ တပည့်တပန်း
အင်အားလည်းတောင့်တယ်၊ ငွေ ကြေးအင်အားလည်းရှိတယ်၊ မင်းဓားပြအလုပ်ကို
လုပ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဓားပြအလုပ်ကလောင်းကစား
အလုပ်ထက်ပိုပြီးစိတ်လှုပ်ရှားဖို့ကောင်းတယ်၊ အန္တရာယ်လည်းများတယ်၊
အသက်ဘေးနဲ့လည်းနီး တယ်၊ စွန့်စားချင်တဲ့လူအတွက် ဒီအလုပ်ဟာ အံ့ကိုက်ပဲကွာ’

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က ထိုသူ၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

‘ဓားပြအလုပ်က စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့
ကျုပ်တို့မှာလက်နက်မှမရှိ တာ’

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါကိုဝဏ္ဏက

‘လက်နက်ရဖို့ ငါ့တာဝန်ထားစမ်းပါ၊ အခုလိုတောကြောင်တွေ
ကြီးစိုးတဲ့ခေတ်မှာ လက်နက်ရဖို့ မခက်ခဲပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက မင်းတို့လုပ်ပုံဖို့ပဲ’

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က ကိုဝဏ္ဏ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍

‘ရန်ကြီးအောင်ရဲ့သွေးကနီပါတယ်ဗျ၊ လောင်းကစားလုပ်ရတာ

ငြီးငွေ့နေတာကြာပြီ၊ အပြောင်း အလဲလုပ်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊
ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့ ဒဏ်ရာရပြီးချောင်းထဲမှာမျောလာရတာလဲ’

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါကိုဝဏ္ဏက လက်သီးဆုပ်၍

‘မကောင်းတဲ့တပည့်ကို မွေးလိုက်မိလို့ပေါ့ကွာ၊

လောကမှာမင်းမှတ်ထားရဖို့ ဆရာကဘယ် လောက်ပဲစေတနာထားထား၊
တပည့်ဆယ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က ဆရာ့အပေါ် ကောင်းဖို့မလွယ်ဘူး၊
လောကမှာ ဘယ်တပည့်ကိုမှ မယုံစားလိုက်မိစေနဲ့၊ တပည့်ကို ယုံမိရင်တော့
တစ်နေ့ငါ့လိုအဖြစ် ဆိုးမျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ရမှာပဲ’

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က တဟားဟားရယ်မော၍

‘ဟား...ဟား...ဟား ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားလို ဘယ်တော့မှမကြုံဘူး၊
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်က ဘယ်တပည့်ကိုမှလည်းမယုံဘူး၊ မိန်းမတွေကိုတောင်
မယုံလို့ ဒီနေ့အထိ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေခဲ့တာပေါ့ကွ’

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်၏ စကားကြောင့် ကိုဝဏ္ဏသည်
အံ့ကိုကြိတ်၍

‘ဟုတ်တယ်၊ တပည့်ကို မယုံသလို မိန်းမကိုလည်း မယုံရဘူးကွ၊
ငါ့တပည့်က ငါ့ကိုတော်လှန် ပုန်ကန်ပြီး ငါ့မိန်းမနဲ့ကြာခဲ့တယ်၊
အခုအချိန်လောက်ဆိုရင် ယုတ်မာတဲ့တပည့်နဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမ ဟာ
အပျော်ကြီးပျော်နေလောက်ပြီပေါ့ကွာ’

ဟုမကျေမချမ်းရေရွတ်လေ၏။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာလျှင် ကိုဝဏ္ဏသည် ရန်ကြီးအောင်ထံမှ

ငွေများကိုတောင်းယူပြီး ထွက်ခွာရန် ပြင်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က ထိုသူ၏ လက်ထဲသို့ ငွေထုပ်ကိုထည့်၍

‘ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်သာ သိကျွမ်းတာ တစ်လတောင်မပြည့်သေးဘူး၊

ခင်ဗျားရဲ့လက်ထဲကို ငွေတွေ ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ မထည့်နိုင်ဘူး၊

ကျုပ်တပည့်နှစ်ယောက် ထည့်ပေးလိုက်မယ်’

ဟုပြောလေရာ ကိုဝဏ္ဏက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

‘ကောင်းတယ်၊ မင်းဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိရင်တော့ ဓားပြလောကမှာ

သက်ဆိုးရှည်ဦးမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့အဖော်ကို ထည့်ပေးလိုက်တဲ့

မင်းတပည့်နှစ်ယောက်ကိုရော မင်းယုံကြည်သလား’

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က ရယ်မော၍

‘ဒီကောင်နှစ်ကောင် ကျုပ်ကိုသစ္စာမဖောက်ရဲပါဘူး၊

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ရဲ့နှမတွေ၊ အစ်မတွေဟာ

ဒီရွာမှာကျန်ခဲ့လို့ပဲ၊ ဒီကောင်တွေ ကျုပ်ကိုသစ္စာမဖောက်ရင် သူတို့နှမတွေ၊ အစ်မတွေ

အားလုံးကျုပ်မိန်းမတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်’

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်နှစ်ဦးသည်

အောင့်သက်သက်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ကာ လေတော့၏။

*